

Rinske Hillen
**‘De tijd is echt
een raadsel’**

Debutanten staan het dichtst bij de grote groep aspirant-schrijvers. Ze hebben net de stap gemaakt en worden gepubliceerd. Wat is het verhaal achter hun debuut? Waar hebben ze mee geworsteld? Wat voor tips hebben ze?

Wie kun je in een serie over 'oudere' debutanten anders vragen dan **Rinske Hillen**? De schrijfster die deze zomer de prestigieuze ANV Debutantenprijs heeft gewonnen. Daarom zit *Schrijven magazine* tegenover de in 1975 geboren auteur, die na een journalistieke carrière alles in het teken zette van het schrijven en eind vorig jaar debuteerde met de roman *Houtrot*.

Door Ricardo Jupijn

HET LEVEN ALS SCHRIJFSTER was altijd al de grote droom van Hillen, alleen kwam eerst het leven nog even tussendoor. 'Na mijn studie rechten in Utrecht ben ik als griffier gaan werken, waarmee ik mijn vervolgstudie filosofie kon betalen. Kort daarna ben ik naar het tekstschrijven en de journalistiek overgestapt, waarbij ik werkte voor opdrachtgevers als *AD Magazine*, *Psychologie Magazine*, *Parool*, *Happinez* en schreef ik bijvoorbeeld de levensverhalen van mensen die op sterven lagen. In die periode kreeg ik drie kinderen, waardoor alles op een lager pitje kwam te staan en het niet lukte om te schrijven. Ja, de tijd is echt een raadsel wat dat betreft.'

Totale toewijding

Toch heeft het romanschrijven Hillen al die jaren nooit losgelaten en ontstond er een omslagpunt. 'Ik dacht altijd veel te veel na over allerlei mogelijke verhalen en dat je een bepaald soort rust moet vinden voor het schrijven. Maar toen ik veertig werd, heb ik besloten om daar simpelweg niet meer op te wachten,' zegt Hillen. 'Ik heb alles aan de kant geschoven en heb mijzelf volledig beschikbaar gemaakt voor het verhaal. Op dat vlak geloof ik in totale toewijding. Ik ben gaan zitten en heb mijzelf voorgenomen om elke week een hoofdstuk te schrijven. Het kan mij niet schelen wat er gebeurt en of het nou mooi of lelijk is: ik schrijf elke week een hoofdstuk.'

Ze vervolgt: 'Voor mij was vooral de vraag hoe ik mijzelf leeg kon maken, alle ruis kon verwijderen en een zekere puurheid in mijn werk kon leggen. Maar juist door die uren te maken kreeg ik op een gegeven moment het gevoel dat het als vanzelf ging. Door het schrijven vond ik precies die rust en zuiverheid waar ik naar op zoek was. Ik kon verdwijnen in het verhaal, waardoor mijn geschreven stukken steeds spontaner werden. Het is soms lastig om op dat punt te komen, want ik zie mijn schrijversleven en het echte leven als twee losse werelden en het kan moeilijk zijn om die goed van elkaar te scheiden. Dat blijft een uitdaging. Maar toen ik al schrijvende het verhaal echt te pakken had, stond het ook razendsnel op papier.'

Schrijfwoede

Als een 'tuinslang die dichtgeknepen heeft gezeten' omschrijft Hillen haar plotselinge schrijfwoede. Niet alleen schreef ze binnen drie maanden haar debuut, de tweede roman lag al klaar toen haar eerste boek nog niet eens gedrukt was. 'Met het romanschrijven heb ik mijn schrijfvorm gevonden. Waar ik vroeger altijd een wandelende ideeënwolk was en het lastig vond om dat in een verhaal te verwerken, heb ik nu in één keer twee romans afgerond. Ik werkte er niet tegelijkertijd aan, ik wisselde de verhalen af. Daardoor kon ik na een tijdje weer helemaal fris in het andere verhaal duiken,' vertelt de

schrijfster. 'Achteraf kun je zeggen dat ik mijn eerste boeken snel geschreven heb of dat ik er 42 jaar over heb gedaan. Ik ben in ieder geval wel blij dat mijn tweede boek klaar is, want die heb ik in alle rust en zonder verwachtingen kunnen schrijven. Het lijkt mij lastig om te debuten en dan op een gegeven moment weer die lege pagina voor je te hebben. Maar misschien overkomt mij dat bij de derde!'

Tijd en ervaring

Hillen is vooral blij met hoe alles gelopen is. Een gevoel van 'had ik dit maar twintig jaar eerder gedaan' leeft totaal niet bij haar. 'Voor mij voelde het schrijven altijd alsof je door een soort deur moest gaan, maar dat er allerlei redenen waren waarom dat niet lukte. Nu ik hem eenmaal geopend heb, lijkt alles te kloppen en achteraf heel simpel te zijn en snap je die angst niet meer die er eerder was,' zegt ze. 'Toch zie ik het als een verrijking dat ik pas ben gaan schrijven toen ik wat ouder was, met name omdat ik de menselijke verhoudingen nu een stuk beter ken. Van de relaties tussen mensen, verschillende karakters, te weten hoe het is om moeder te zijn, maar eveneens om mensen te ervaren in hun laatste levensfase. Ik ben hoe dan ook dankbaar dat ik al die tijd en ervaringen heb gehad. Bovendien heb ik niet het gevoel dat ik laat ben gedebuteerd, maar dat anderen juist erg vroeg zijn.' De schrijfster heeft met hard werken haar roeping in de praktijk weten te brengen en gaat nu doorpakken. 'Het schrijven is het enige wat ik doe en ga doen. Ik ga mijn kinderen goed afleveren en ik schrijf mijn oeuvre.' ■

Rinske Hillen werd geboren in 1975 en studeerde rechten en filosofie voordat ze in de journalistiek belandde. Ze debuteerde in 2017 met de roman *Houtrot*, dat dit jaar werd bekroond met de ANV Debutantenprijs. Haar tweede roman *Mannenmaal* verschijnt begin 2019 via Querido.